

Diumenge XIII (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 10,37-42): En aquell temps, Jesús digué als seus Apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi. Qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi. Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi. Qui haurà guanyat la seva vida, la perdrà, però qui l'haurà perduda per causa meva, la trobarà.

»Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa de profeta. Qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos. I tothom qui doni un got d'aigua fresca a un d'aquests petits només perquè és deixeble meu, us asseguro que no quedarà sense recompensa».

«Qui no pren la seva creu i em segueix, no es digne de mi. Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull»

P. Antoni POU OSB Monjo de Montserrat
(Montserrat, Barcelona, Espanya)

Avui, en sentir dels llavis de Jesús: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi...» (Mt 10,37) quedem desconcertats. Ara bé, aprofundint una mica més, ens adonarem de la lliçó que el Senyor ens vol transmetre: Per al cristià, l'únic absolut és Déu i el seu Regne. Cadascú ha de descobrir quina és la seva vocació —potser aqueixa és la tasca més delicada a fer— i després ser-hi fidel. Si un cristià o una cristiana tenen vocació matrimonial, cal que vegin que la realització de la seva vocació consisteix en estimar la seva família tal com Crist estima l'Església.

La vocació a la vida religiosa o al sacerdocí demana no anteposar els vincles familiars als de la fe, si amb això no es manca als requisits bàsics de la caritat cristiana. Els lligams familiars no poden esclavitzar i ofegar la vocació a la qual

hom ha estat cridat. Sota la paraula “amor” pot haver-hi un desig possessiu de l'altre que li resta llibertat per a desplegar la seva vida humana i cristiana; o la por de sortir del niu familiar i enfrontar-se amb les exigències de la vida i de la crida de Jesús a seguir-lo. Es aqueixa deformació de l'amor que Jesús ens demana transformar en una estimació gratuïta i generosa, perquè, tal com diu sant Agustí: «Crist ha vingut a transformar l'amor».

L'estimació i l'acolliment sempre restaran els nuclis de la vida cristiana, envers tothom i, sobretot envers els membres de la pròpia família, els quals normalment són els qui tenim més a prop i constitueixen també el “pròxim” que Jesús ens demana d'estimar. En l'acolliment de l'altre sempre hi ha l'acolliment del Crist: «Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull» (Mt 11,40). Hem de veure, doncs, el Crist en els qui servim, i reconèixer també el Crist servidor ens els qui ens serveixen.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «A través de dolors i ferides i favors, Déu forma els seus fills per a la vida eterna» (Sant Gregori el Gran)
- «En els nostres dies, de múltiples maneres se'ns demana entrar en tripijocs amb la fe, diluir les exigències radicals de l'Evangelí i acomodar-nos a l'esperit del nostre temps. No obstant això, els màrtirs ens conviden a posar Crist per sobre de tot» (Francesc)
- «(...) Cal tenir el convenciment que la primera vocació del cristià és seguir Jesús (cf. Mt 16,25)» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 2.232)